

„Cel mai mare păcat al omului este frica, spaima de a privi în față și a recunoaște adevărul.”

- Mihai Eminescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul VI

Numărul 252

(6729/1293)

27 april. - 3 iun. 2016

Mai bine „fundamentalist ortodox” decât ong-ist fomist!

Cezar Adonis
Mihalache

„Fomist”, adică trădător și vândut! Că de foame, la propriu, nu mor reprezentanții ong-urilor „civice”! Sorocivice! Dar ar muri dacă nu ar mai fi acolo, cu spume la gură gata să atace la ordin anumite personaje. Din nou, „de dâșii indicate”. Numai că, de data asta, șerpăria ongistă din troaca sorosiștă chiar a dat-o în bară! Păi

acea moștenire-cunoaștere pe care Națiunea Română să nu mai aibă dreptul să o acceseze în urma unei aberante legi.

Poate dacă ar fi zis că are „simpatii legionare”, delatările ongiștilor ar mai fi avut un sămbure. Dar, iarăși, nu poți impune omului ce să simpatizeze! Desigur, ca „legionar”, acuzația nu ar mai fi avut aceeași forță! Așa că l-au făcut profascist, chiar dacă mișcarea legionară (dacă ar simpatiza-o!) nu a fost de

deja triat de ei. Libertatea noastră de a alege dintr-un opis totalitar trasat...

Un trafic de influență pe care procurorii ar trebui să-l vadă. Căci, nici măcar nu e greu de deslușit în favoarea cui este pus în mișcare acest mecanism! Și nu ne interesează unde erau aceste ong-uri când pe liste se regăseau politicieni cu adevărat incompatibili valorilor democratice, pentru că noi respectăm libertatea de opinie (inclusiv pe cea de

Zigzag...

Aurel
Brumă

Am intrat în al 27-lea an de trădare a martirilor din decembrie 89, toată această perioadă de orchestrate confuzii reluând, într-o variantă de tragică parodie, cu false inversări, principalele „momente istorice” de instaurare a regimului comunist. În sine, explicația vine din zona biografică a principalilor actanți, în marea lor majoritate (pe funcții la președenție, guvern, parlament) perestroikiștii aparținând școlărității marxist-leniniste, pentru care miza „internaționalismului socialist”, a subordonării impozitate, a rămas, în principiu, aceeași, printr-o clamată „întoarcere pe dos” sub tirul și eticheta „implementării” de noi „direcții”: europenism, globalizare, axa euro-atlantică. Supraviețuirea opulentă a „foștilor” s-a exercitat printr-o generalizată utilizare a tuturor formelor posibile de corupție, astfel încât scoaterea economiei naționale din circuitul schimbului de valori, transformarea României într-o piață de desfacere, să convingă principalii jucători internaționali în relocarea de interes pentru noua colonie de margine.

Perestroikiștilor li s-a alăturat, dând și pe de lături, caracuda profitorilor șmecheri, pliabili, amușinând cu o nesimțire de talcioc, orice sursă și resursă vandabilă. Indivizii oameni, locurile de muncă, protecția socială (atât cât era) – victime colaterale ale marșului în zigzag al spoliatorilor schimbând măști de apartenență politică, într-o diversitate a comunității consacrate de interese. Personal mă băntuie, ca simbol atoatecuprinzător, mutra matrozului contrabandist hăhăind de-a lelea, între alte gogomării circare, inexorabila cedare de suveranitate, o altă apocalipsă benefică (cum și comunismul pentru unii), de parcă România ar fi fost o proprietate moștenită de la măsă.

Principalele categorii profesionale, specialiștii ca atare, au fost sacrificate etapizat, în raport direct cu înglodarea în noi tranșe de împrumuturi financiare externe (formă contractuală de închinare la alte înalte porți). Naționalizării din 48 i-a fost contrapusă, cu efecte sociale devastatoare, restaurarea proprietății private, cu măsuri imediate în distrugerea (lichidarea)

darea) producției mecanizate din agricultură (prin repararea marilor suprafețe necesare unei agriculturi moderne, atât cât era) iar în industrie, prin „vinderea pe un dolar” a întreprinderilor de stat, fabricilor, mijloacelor de transport s-a reușit scoaterea aproape totală a producției și produselor românești de pe piața concurențială internațională. A cui a fost victoria? Iată o întrebare ieșind amenințătoare deasupra câtorva milioane de români desmeticiți, treziți dintr-o somnolență vinovată. Iar șirul întrebărilor acuzatoare poate continua asimilând, între altele, cauzele ascunse ale scoaterii unor personalități „non grata” din zona interesului public (autorii de strategii economice clarificate: Anghel Rugină, Constantin Cojocaru). Că poți comunica de la egal la egal cu ceilalți componenți ai unei structuri europene având o economie sănătoasă, recunoscută ca atare? Așa ceva nu intra în calculele de servitute ale perestroikiștilor.

Rezultanta pseudo-strategiilor micilor napoleoni de mahala doctrinară este emigrarea celor trei milioane de români peste hotare (cum naiba de nu-ți vine să pui alături două titluri „Vânzarea evreilor de către Ceaușescu” și „Vânzarea românilor de către...”?), transformarea României într-un bazar de margine de continent. Concomitent, pentru a diminua posibilele reacții sociale s-a multiplicat la un nivel nesimțit și păgubos bugetului de stat, numărul funcționarilor din administrație, din variile componente „independente” ale rețelei clientelare, cireasă pe tortul marilor schimbări fiind esecsența parlamentului, noua catedrală a mizericordiei politicianiste.

Modificările experimentale din sistemul de învățământ, din sănătate, transporturi au indus formarea altor surse de venituri (taxe, impozite), plătitorii, preocupați de asigurarea școlarizării, de minima stare de sănătate a familiei, fiind astfel anesteziati, reduși în reacțiile de protest.

Or dacă nici acum, după 27 de ani de tranziție șleampătă și de furt pe veresie votanții nu înțeleg că din banii lor plătesc și binele și răul, dacă nu vor ști să înlăture neghina, pâinea vieții din România va fi în continuu mai rea și mai scumpă.

omul a supraviețuit răngilor minerilor, nu o să se sperie el de lătrăturile lor! A acelorași veșnici maidanezi care își varsă balele pe unde li se spune.

Treaba e, însă: la ce bună reformarea clasei politice, dacă rămânem pe cap cu indivizii de prin ong-urile dubioase? Alea care fac trafic de influență în masă prin manipularea vorbelor, trunchierea adevărilor istorice și falsificarea cuvintelor când nu mai au de ce să se agațe? Nu ar fi oare timpul ca DNA să descalece și prin anumite organizații „civice”? Căci de prea multe ori „simpatiile” lor pentru arginții trădării au înturnat decizii în țara asta. Iar soroșistii nu mai acuză acum doar delictul de opinie al acelora care gândesc și se pronunță liber, ci sancționează și „simpatiile”. Pe Marian Munteanu l-au acuzat, pur și simplu, de simpatii fasciste... Evident, nu probează cu nimic. Dar manipulează, plecând de la dialogurile acestuia cu Petre Țuțea, gânditorul închis între filele unui pantheon pe care detractorii de țară (și ong-istii, și politrucii, și alte viețuitoare nedemne ale timpului), îl vor trecut în partea de moștenire ilicită,

sorginte fascistă. L-au mai etichetat și „fundamentalist ortodox”, iar aici chiar au dat-o cu bâta în baltă!

Reacția ongiștilor a fost însă atât de „vitriolantă”, și penibilă prin „subțirimea” acuzațiilor, pentru ca au fost luați prin surprindere de candidatura lui Marian Munteanu! Prea din scurt pentru a mai pune în mișcare clasicele „Politici Publice” de manipulare, intruziunile de defăimare ale „Societății Academice”, ori intervențiile țigănești de tip „Romani Criss” și referatele „Accept” (lipsind din lista intrigaților măcar un ong de reprezentare civică post-mortem al lui Silviu Brucan!).

Așa că structurile „civice” soroșiște, zic ele „organizații pentru drepturile omului dar nu numai”, au atacat verbal dincolo de orice normă democratică. Călcând sub bocancul cu adevărat nazist (nu „fascist”) libertățile pe care le strigă ei rupte în fund de candidatura celui nedorit.

Lezând dreptul constituțional de a alege și a fi ales, ong-urile s-au radicalizat verbal (deh, structuri fundamentaliste soroșito-civice!) lăsând românilor doar „dreptul” de a alege din ceea ce a fost

neopinie, deși uneori este cu mult mai toxică!), dar ne deranjează când manipularea atinge cote atât de grosiere.

Și pe actuala scenă electorală se vântură indivizi cu probatoriu penal și imoral în spate. Dar candidează, dreptul lor!, fără ca ong-urile să le solicite retragerea din cursă. Pentru că aceasta e lumea cu josul în sus. Penalii promovați political-soroșiști și valorile curate... penalizate.

Evident, nu de Marian Munteanu le frică acestor ongiști, ci de naționalistul Marian Munteanu! Păi, de exemplu, de unde să mai dea Pipilică Mungiu banii înapoi dacă nu se mai face moscheea că nu o să vrea primarul-naționalist? Că a pierdut deja multe dobânzi de când s-a izbit în zid cu reproșul grohăit că nu vrem islamiști pe aici! Și chiar așa, nu o întrebă nimeni pe preacurata platformistă pipilică de fondurile primite din Norvegia pe când lătra împotriva familiei Bodnariu?

● devastatoare, restaurarea proprietății private, cu măsuri imediate în distrugerea (lichidarea)

Pușcăriși prea mulți avem și-n pușcării deficitari suntem!

George Petrovai

Răuvoitorii susțin că românii postdecembriști n-ar mai produce nimic. Inexact. Produc și exportă probleme până hăt departe la capătul pământului.

Iar specializarea lor în această sui-generis economie negativă o reprezintă omul, mai exact neomul trecut prin ciur și prin dârmon, adică acel individ uns cu toate alifiile, care izbutește să se descurce atât de bine (a nu se confunda forma reflexivă cu cea activă, căci a se descurca n-are nimic în comun cu descurcatul sau descâlcitul propriu-zis!), încât lesne-l vezi pe respectivul nu doar scăpat din ghearele justiției, ci chiar așezat în capul mesei cu bucate a națiunii, ca un vrednic (sic!) model de neurmat pe drumul deja bătătorit spre mititica de înaintașii și confrății lui într-ale potlogăriilor.

Iar producția fiind mult peste posibilitățile autohtone de neutralizare a celui mai inventiv și mai vânos rău din această parte a lumii – incurabilul rău de-a fura tot ce mișcă și nu mai mișcă în țara asta vlăguită (că, de, pe aceste meleaguri escrocii cu ștaif sunt deasupra legii!), la care se

adaugă numărul mult mai redus în raport cu cererea la locurile de cazare după gratii, nu-i de mirare că în aceste condiții mulți dintre ei o șterg în străinătate, fie mai înainte de-a fi înhățați de mâna lungă și nu întot-

statul român din anemicul lui buget pentru pușcării și pușcăriși? Taman un miliard de lei! Dar cifrele împreună cu cheltuielile aferente, nu sunt bătute în cuie. Și iată de ce. Comparativ cu anul 2008, ne

cembriste au fost transformate de cîrmuitori în veritabile sanatorii pentru plevușca răufăcătorilor, respectiv în așezăminte doar oleacă privative de libertate pentru nelegiuții putrezi de bogați!

fac investiții, până și actualul Guvern tehnoneghiob păpând bugetul cu cheltuielile în creștere semnificativă (la Șparlament și Președinție cu circa 30 la sută), dar în penitenciare iată că se fac investiții! Cică pușcăriile sunt vechi, ca atare necesită cheltuieli nu glumă cu întreținerea, repararea și modernizarea...

În pofida acestor lăudabile (!) eforturi, închisorile din România tot necorespunzătoare rămân. Potrivit normelor în vigoare, ele prezintă un deficit de peste 4000 locuri la cazare/întemnițare, iar potrivit standardelor CEDO unul de peste 14.000 locuri.

Consider că actuala stare nesatisfăcătoare din sistemul penitenciar românesc se poate îndrepta âprin următoarele mijloace: muncă obligatorie pentru toți deținuții sănătoși (nu doar pentru acoperirea cheltuielilor cu întreținerea, ci și pentru recuperarea integrală a prejudiciului cauzat), confiscarea tuturor averilor dobândite pe căi nelegiuite și, de ce nu, până la schimbarea Codului Penal și confiscarea furtișagurilor, donații din partea megatâlhărilor ce-și așteaptă rândul la mititica.

deamna fermă a justiției, potrivit celebrei ziceri bășesciene că legile sunt făcute de hoți pentru hoți, fie mai târziu, adică după întemnițare, când – din pricina banilor și relexelor deprinderi – cei mai putrezi dintre nelegiuți sunt eliberați pe baza unor certificate medicale mincinoase, iar mai apoi alți oameni de bine (a se citi bine mituiți) le înlesnesc fuga peste graniță...

Știți cât alocă anual

înștiințează publicația Viața liberă, la sfârșitul anului 2013 se aflau în pușcării, centre de educare și spitale-penitenciar cu 27 la sută mai mulți deținuți, adică un total de 33.400 indivizi. Și cum să nu sporească an de an numărul acestora, când mediul nesănătos din punct de vedere moral și economic îi îndeamnă la așa ceva, când legile mult prea blânde cu infractorii îi încurajează și când pușcăriile românești postde-

Concret, alocația lunară de 2500 lei pe cap de deținut, vasăzică mai consistentă decât leafa unui dascăl sau medic stagiar, se compune din următoarele cheltuieli: 457 lei reprezintă costurile cu întreținerea, 140 lei cu hrana și 83 lei cu sănătatea. Cea mai mare parte din alocație (1800 lei), acoperă costurile cu personalul și... investițiile.

Da, ați citit bine: În economia românească postdecembristă nu se mai

Desanturile ONG!

românești s-au aflat, ca și în alte momente cheie ale Istoriei noastre, reprezentanții evreimii interne și internaționale: Silviu Brucan, Petre Român, George Soroș și mulți alți, despre care vom vorbi cu altă ocazie. Este bine să reținem că întâlnirea lui Silviu Brucan cu George Soros, la București, a avut

patrioții și specialiștii fostului regim. Zeci și sute de milioane de dolari au fost pom-pate de Soroș și de alții către GDS și alte organizații create ulterior, pentru ca structurile de rezistență ale Statului Român să cedeze.

După mai bine de un sfert de veac de regres cultural-educativ, economic,

cetățean care nu gândește ca Soroș, ca Brucan, ca Merkel, ca Hollande, ca Erdogan, ca Obama.

Acum, campania GDS este îndreptată către candidatul la Primăria Capitalei, propus întâmplător de muribundul PNL, Marian Munteanu. În același front se află și alte „ong-uri”, plătite tot de Soroș.

Agenții de influență ai GDS – Pleșu, Liiceanu, Patapievici, Tismăneanu și Monica Macovei – luptă alături de Mungiu, Preda, Tapalagă, Pantazi, Buble, Ciutacu și Drăgotescu pentru același scop: scoaterea lui Marian Munteanu din cursa electorală care, pe lângă faptul, secundar, că este patriot și iubitor de Neam, pune în umbră propriul lor candidat, Nicușor Dan, șef de ong și soldat credincios al generosului miliardar Soroș.

Tensiunea este maximă în aceste momente și nu este exclus ca declarațiile unor reprezentanți ai Înaltelor Porți occidentale, la care se închină firavii noștri lideri politici, să influențeze actuală bătălie electorală

din Capitală. Îl sfătuiesc pe Marian Munteanu să nu cedeze, indiferent de presiunile care se fac asupra lui, indiferent ce vor spune și vor inventa potăile lui Soroș despre trecutul, prezentul și viitorul lui.

În cazul în care PNL cedează la manevrele lui Iohannis sau la mesajele unor ambasadori occidentali obraznici, Marian Munteanu are posibilitatea să candideze fie independent (vezi cazul lui Mircea Diaconu), fie pe listele unui partid nou. Zarva creată în jurul candidaturii lui Marian Munteanu, de către unelte, dovedite că aspiratoare de dolari americani, îi va mobiliza, ca niciodată, pe alegătorii responsabili din Capitală și Marian Munteanu va deveni edilul lor.

Pentru că toată lumea va înțelege că miza alegerilor a depășit spațiul Bucureștilor iar bătălia se dă între forțele sănătoase din Capitală și scursurile finanțate și susținute pe față de Soroș și păpușarii... din spatele lui.

Ilie Neacșu

GDS a fost prima unitate de desant a Vestului în România. De abia acum înțelegem cu adevărat complexitatea planului conceput de complotiștii internaționali pentru destabilizarea țării noastre, uciderea Ceaușeștilor, demolarea unităților și dezagregarea resurselor economice, deschiderea granițelor, paralizarea structurilor de apărare și siguranță națională și transformarea României într-o colonie. După deschiderea granițelor și anihilarea structurilor de siguranță națională, complotiștii au creat în România organizații menite să adăpostească agenții de influență.

GDS a fost prima structura de acest gen, creată de complotiști în țară noastră. La inaugurare au fost prezenți Silviu Brucan și George Soros. Lăsând la o parte rapiditatea în crearea de capete de pod, observăm că în primele rânduri ale frontului de destabilizate a întregii societăți

loc pe 5 ianuarie 1990.

Azi, GDS-ul este condus de urmașii demni de Tache Brucan: Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu, Horia Român Patapievici, Vladimir Tismăneanu, Monica Macovei și alții. Misiunea acestora, de la început până astăzi, nu a fost să dialogheze cu diversele curente ale societății civile, cum ar lasă să se întrevadă din titulatura, ci să dezbină în ritm alert țara, să vâneze

social și demografic, timp în care o cincime din populația activă a României muncește în economiile altor state, iar starea de sănătate a populației rămase în țară este sub nivelul celei din perioada Războiului, românii conștientizează că în 1989 au asistat pasivi la punerea în aplicare a celui mai monstruos plan de umilire a unei Națiuni, a unui popor. GDS latră și azi, pe aceeași arginți iudaici, împotriva oricărui

Statornicia politicii românești între mititei și mititica!

George Petrovai

Minte cu nerușinare cel care afirmă că românii postdecembriști n-ar fi inventivi! Păi poți fi original în democrație și paradoxuri (țara cea mai nevoiașă din Uniunea Europeană, dar cu cea mai mare densitate de puncași și mașini luxoase, țara care-și lasă terenul arabil în paragină, milioane de hectare de pământ bun de uns pe pâine, ca din banii împrumutați să cumpere în anul 2015 alimente chimizate și infestate de circa șase miliarde euro etc.) fără un spirit inventiv mereu tânăr?

La uitați-vă nițeluș în ograda fără frontiere a politicii noastre, slugarnică până la ridicol în absența coloanei vertebrale a demnității și responsabilității cârmuitorilor doar de fațadă, o politică păpușărească în care poruncile recomandate democratic (sic!) de comisarii europeni sunt la țanc im-

pute românilor mai ceva ca amărătele lor de legi, ba prin inflexibila și neobrăzată vrere a noului ambasador american, ba prin cea a ambasadei israeliene, olandeze, germane sau austriece. Că ei cu toții ne vor binele care mai rămâne după ce-și fac făcutele în România adusă la sapă de lemn prin exemplara colaborare mafiotă dintre tâlharii interni și externi (vezi paradisurile fiscale ale marilor gunoaie planetare), un bine care pentru grosul românilor se cheamă dezrădăcinare, umilință și sărăcie lucie...

Deși mai sunt aproape două luni până la alegerile locale din 5 iunie, campaniile electorale (deocamdată fără afișe lipite unde nici cu gândul nu gândești, doar cu corturi și tabele, chipurile pentru sondarea opiniei publice vizavi de candidații) sunt în plină desfășurare.

Că, de, boborul trebuie pregătit/ademenit fie să-și dăruiască votul (de parcă rezultatul scrutinului

ar depinde de el!), fie – după caz și împrejurări – să și-l vândă pe beri, mititei și alte cele.

Din presa noastră profund neliberă (dar există undeva în lumea asta presă mare și liberă?) am aflat că nu numai pe meleagurile sighetene campania electorală este în toi de aproape două luni, mai precis de la desemnarea catindaților (repet, totul se face la limita driblării legii prin corturi cu poze cât roata carului, în care se trudește din greu la sondarea până la prostire a opiniei publice), pentru că în comuna Ipotești, presupusa comună natală a lui Mihai Eminescu, obligatoriul bairam electoral s-a lăsat cu victime omeneste, un mâncău din aceia mulți de care patria nu duce lipsă, fiind ucis de un afurisit de mititel, așezat de-al dracului pieziș în gâtlej.

Și când te gândești că ăsta-i doar începutul în importanta obligație cetățenească de alegere a

viitorilor gropari ai României, chit că, potrivit unui adorabil reportaj, foarte mulți dintre români habar n-au nici de scopul alegerilor din iunie și nici pe cine urmează să voteze: o parte dintre ei erau pentru Giovanni (!), altă parte pentru Ponta, dar cu toții, vorba înțeleptului agramat Marian Vanghelie, în cele din urmă, cu ajutorul oamenilor de bine, vor opta taman pentru cine trebuie!

Alții în schimb, bunăoară așa ca „marele liberal” Ludovic Orban, își anunță retragerea din cursă mai înainte de demararea oficială a mascaradei pentru confortabilul fotoliu de primar general al Capitalei. Dar nu, stați liniștiți, n-o face din scârbă pentru murdăria numită politică, ci fiindcă este urmărit penal, vasăzică este silit să-și așteapte rândul reculegerii la mititica.

N.b.: Dacă tot se cheltuie o grămadă de bani cu alegerea unor netrebniți care mai devreme sau mai târziu ajung după gratii și

dacă tot se știe că aleșii noștri locali și de la centru nu conduc, ci doar execută dispozițiile venite din afară, ce-ar fi ca românii să se răzbune într-un mod civilizată și elegant pentru toate umilințele postdecembriste îndurate prin neparticiparea la vot?

Greva electorală și greva fiscală (refuzul de-a achita taxele și impozitele), neîncercate până în clipa de față, sunt cele două redutabile arme ale națiunii unite, prin care poate să dea peste cap aranjamentele politrucilor interni și-i poate pune serios pe gânduri pe păpușarii străini.

Marian Munteanu primar? Ce șanse are PSD ca să nu iasă cu coada între picioare după alegerile din iunie?

Petre Burlacu

- Domnule profesor ION COJA, cum comentați candidatura domnului MARIAN MUNTEANU la primăria Capitalei?

- Este un gest neașteptat din partea PNL! Nu mă așteptam să fie atât de inteligenți, ba chiar aș zice înțelepți!... Este un gest prin care PNL se desolidarizează de clasa politică, de celelalte partide politice, iese din conspirația mediocrităților patente care au pus mâna pe Țară și care se simt bine stând cu toții la aceeași masă! Repet: clasa politică a selecționat până acum numai indivizi mediocri pe care i-a adunat în aceeași gașcă, formal divizată în partide! Invitându-l pe Marian Munteanu să candideze, să intre în hora politicianilor, PNL face o breșă adâncă în sistemul politic corupt și incompetent care conduce Țara. Mă întreb, nu cumva nu și-au dat seama ce fac? Sigur că șansele de a câștiga primăria Capitalei sunt cele mai mari acum! Dar nu cred că PNL va fi câștigător! Izbânda lui Marian Munteanu va fi izbânda competenței, a corectitudinii, a normalității, iar normalitatea include și prioritatea absolută pentru interesul național, comunitar. Ceea ce ne scoate din zona partidelor politice parlamentare!

- Din partea lui Marian Munteanu cum apreciați faptul că a acceptat să candideze pentru un partid politic com-

promis în toate felurile?

- Marian Munteanu a acceptat să fie primarul Capitalei! Cum era să nu accepte?!... Șansa ca în această funcție, a treia ca importanță din statul român, să ajungă un om ca Marian Munteanu nu putea fi refuzată pentru motive superflue, cum ar fi partidul pe a cărui listă va candida! Dacă mi-ar fi cerut părerea, eu l-aș fi sfătuit să accepte chiar și dacă invitația ar fi venit din partea PSD sau UDMR... Ținta este importantă: o funcție publică din care poate să facă mult bine celorlalți, comunității! Țării! Este pentru prima oară după 1989 când candidează la o funcție așa de importantă, cu șanse mari de succes, un om potrivit, care merită încrederea electoratului! Conjunctura este favorabilă lui Marian Munteanu prin valoarea modestă a concurenților, iar însași calitatea ofertei electorale îi impunea lui Marian Munteanu să intervină, în nume personal, dar mai ales în numele societății civile! Dacă nu venea invitația din partea liberalilor, sunt convins că Marian Munteanu ar fi candidat ca independent!

- Și n-ar fi fost mai bine?

- Marian Munteanu candidează ca independent pe listele unui partid politic! Acesta este statutul său! Iar faptul că va avea sprijinul logistic al unui partid totuși puternic îl va ajuta să se concentreze pe lucrurile serioase și importante! Intrând în

tovărășie cu PNL, Marian Munteanu nu va face concesii și compromisuri. Dar va fi o șansă pentru tinerii din PNL să descopere alt model decât cel oferit de actualii lideri PNL! În mod sigur se va produce în PNL o emulație a corectitudinii și devoțiunii! Acesta este marele câștig pentru PNL. Și este un câștig pentru tot tineretul român! Pe de altă parte, este foarte important ca pe lista de consilieri propuși de PNL să fie trecuți pe primele locuri persoane recomandate de Marian Munteanu. E foarte probabil că Marian va fi viitorul primar. Dar el are nevoie de o echipă care, cât de cât, să-i semene, să fie compatibilă cu valorile pe care Marian Munteanu le afirmă dintotdeauna.

- Care sunt aceste valori?

- Sunt valorile pe care le prețuiești și dumneata, și orice om normal din România.

- Dacă nu mă înșel, doamna Gabriela Firea v-a fost și ea studentă. Deci dumneavoastră, dintre cei doi foști studenți, cui ne sfătuiți să-i dăm votul?

- Când și-a anunțat candidatura doamna Firea, am încercat să-i transmit un mesaj de susținere, o ofertă de colaborare. Nu uita că în 2004 am candidat și eu la postul de primar al Capitalei, din partea unui partid obscur. Nu aveam nici o șansă, dar nu am refuzat oferta și am luat în serios candidatura, m-am pregătit, am studiat nevoile Bucureștiului! Aș fi avut ce idei să-i dau doamnei Firea. Dar

nu a catadixit să-mi dea nici măcar un replay!

- Îi veți oferi lui Marian Munteanu aceste idei?

- Dacă îmi va face plăcerea să-mi ceară sfatul, cu tot dragul!

- Ce sfat i-ați da doamnei Firea acum, când a apărut candidatura lui Marian?

- Doamna Firea este o doamnă, o femeie cu multe calități! Cred că ar fi o bună primărită! Dar nu cred că are calitățile necesare pentru a face față luptei electorale! Este o persoană sensibilă, cuviincioasă, doritoare să facă bine pentru alții... Dar pe parcursul campaniei electorale se pot ivi momente care s-o solicite emoțional peste puterile sale de a îndura! Să-și facă bine calculele: are copii de crescut, iar copiii au nevoie de o mamă sănătoasă! Cât mă pricep eu la oameni, doamna Firea este vulnerabilă în fața mitocăniei, calomniei, necuviințelor etc. Va pune la inimă și va suferi! Inclusiv înfrângerea va fi greu de suportat, nu este pregătită pentru un insucces! O paște un dezechilibru psihic cu urmări imprevizibile, în niciun caz fericite! Dacă nu intervenea candidatura lui Marian și ar fi avut a se confrunța cu Orban sau Predoiu, PSD putea să-i asigure dnei Firea succesul fără prea mari eforturi din partea dumisale. Acum însă lucrurile sau schimbat radical!

- Ce o sfătuiți să facă?

- Am un sfat pentru PSD: dinșii nu au avut un candidat propriu în 2008 și 2012, atunci când a candidat Sorin

Oprescu ca „independent”, susținând că PSD nu vede un candidat mai bun ca Oprescu!... Iar Oprescu ați văzut cât a fost de bun!... PSD ar avea o singură șansă ca să nu iasă cu coada între picioare după alegerile din iunie: să-i felicite pe liberali pentru candidatura lui Marian Munteanu și să declare că sunt și ei de acord cu implicarea societății civile și cu depolitizarea funcției de primar al Capitalei. Și să recomande alegătorilor devotați PSD-ului să-l voteze și ei pe Marian Munteanu!... Ba chiar să-i promită lui Marian sprijinul consilierilor PSD!... Ce zici? Le fac eu textul comunicatului prin care își retrag candidatul!

- Doamne, cât sunteți de idealist! V-a zis bine cine v-a zis că sunteți un Don Quijote!...

- Cine a zis despre mine așa vorbă minunată?!... Să-i dau o bere!

-N-aveți atâția bani! Sunt prea mulți cei care asta cred despre dumneavoastră!... Au și probe!

Marele Absent al Poporului: un avocat, deh!

Cezar Adonis
Mihalache

Și, în fond: la ce i-ar trebui un birou atât de mare?! O ditamai clădirea, eventual cu terasă și locuri de fumat pentru angajați, nu?! Avocatul Poporului ar trebui să lucreze în și din mijlocul oamenilor. Nu închis într-un turn de fildeș. Eventual unul poleit în porceala de lux a aleșilor. Ar trebui să umble în mijlocul poporului căruia îi apără, zice el, interesele. Și de care, se laudă cu rama ochelarilor în părți, precum balanța Justiției, că îi pasă. Dar dacă i-ar păsa cu adevărat de țară, de oamenii ăia care își strigă necazul și nu îi aude nimeni (nici măcar el, iar asta e și mai grav!) ar lucra și într-o debara.

Vorba aceea, sunt judecători în țara asta care împart dreptatea în spații insalubre. Și nu se plâng. Pentru că au o menire. La ce îi trebuie lui dară ditamai sediul?

A, da!, la el funcția

nu e de suflet... Nu s-a dus acolo să apere poporul ăsta necăjit... Nu l-a apărut el nici măcar pe segmentele profesionale pe care se vântura ca lider de sindicat. Și nici măcar ca primar al Bucureștilor.

El s-a dus acolo pentru o sinecură. Că nu mai era loc prin alte părți. Și cum norocul nu și l-a mai făcut el, nu pe de-a întregul, că dacă e ceva în viață cu adevărat „pro bono” atunci e vorba tocmai de „repartiția” de noroc (!), a nimerit-o într-o „bojdeucă”. Deși numai bojdeucă nu i se poate spune actualului sediu!

Și chiar de ar fi fost

asa, ar fi trebuit să fie mândru că e mai aproape de situația reală a poporului. Și ce poate fi mai motivant decât să lupți pentru interesele norodului chiar așa, din „Bojdeuca Poporului, avocat putând fi, în cele din urmă,

anilor în robă!

Și apoi, ce a făcut el pentru acest popor, ca pretins Avocat al dânsului, să merite ceva mai mult de o „bojdeucă”? Deși, bojdeuca poporului a dat nume mari în literatură, a creat haz și nemurire. Ce a făcut el atât de înălțător pentru noi, ceilalți, să aibă nesimțirea de a se „autoseziza” în interes... personal? Ce, ăsta nu e trafic de influență, e drept între personalitățile lui, după modelul celui alt Victoraș, ăla care l-a pus acolo?!

El și toți ceilalți plângăcioși de la instituția (ne)poporului nu creează nici măcar oleacă de prezent. Pentru că nu sunt prezenți. Și, de fapt ar trebui să-i se spună chiar așa: Absentul Poporului. Marele absent în rang de sinecură. Iar dacă nu-și încape pe locul lui, ca instituție, de grandomanie, că treburi pentru popor sunt prea puține pe masa lui, să se ducă acolo unde îl poartă treburile când se mai afișează ca Avocat. Ca avocat al deținuților. Nu al poporului necăjit din

pușcării, ci al deținuților cu ștaif. Că și acolo se împarte „poporul”. Iar micul popor de pușcărie, ăla de la „talpă”, care poate să doarmă și pe cuie ruginite și să bea apă stătută, nu e de fel totuna cu marele popor al lui Vlădică de la pușcărie. ăla cu aer condiționat în celulă și care se uită la televizorul de pe al cărui ecran a descălecat în mijlocul „norodului” vărgat.

De fapt, supa asta lungă de sinecură, încălzită și reîncălzită în prelingeri de bărbi, nu e bună nici măcar de avocat pentru „poporul” din instituția pe care o conduce. S-a afișat și el așa, ca „apărător”, doar acum, și doar pentru imagine, cum face și cu celălalt popor pe care ar trebuie să-l apere de abuzuri, că se tot întrebau unii prin ce oale se mai învârtă Victoraș Meniu?!

Băsescu șah mat la Munteanu sau Băsescu șah mat de la Munteanu ...?

Romeo
Tarhon

Am citit deunăzi un articol proaspăt, matinal, al versatului și controversatului jurnalist George Roncea, care însoțea textul, altminteri abil, apăsător analitic și, aparent, echidistant, cu sintagma „Băsescu șah mat la Munteanu”, dintr-o imagine fotoșopată cu cei doi, și am constatat că ar trebui să fie cam invers, adică „Munteanu șah mat la Băsescu”, sau „Băsescu șah mat de la Munteanu”, după cum reiese evident chiar din articol: „O înfruntare Marian Munteanu - Traian Băsescu, directă, pe tv, a avut loc cu niște ani în urmă, când Băsescu, candidat la președinție, prins în mrejele pidosnice ale Tatiane Alina Mungiu susținea sus și tare că 20 la sută dintre români sunt homosexuali. Munteanu l-a făcut arșice, elegant, în direct, pe Băsescu, mă îndoiesc că vreodată în viață și-a mai luat-o atât de rău Băse de la cineva. Bag de seamă că Băse n-a uitat că trebuie să se ferească de vreo confruntare directă cu Munteanu...”

L-am urmărit recent pe „legionarul” Marian Munteanu la televiziunile de impact, cu ochii maturității mele de acum: a învățat să fie alunecos și să iasă din corzi cu abilitate; asta prinde bine la populime(!), având un discurs de fată mare, de Cristos al adevărilor, cinstei și sacrificiului.

Are debit, are vocabular, are oratorie, are replici, are decibeli... Și la emisiunea lui Rareș Bogdan și și la emisiunea lui Gâdea a prestat bine pentru ochii și urechile orbilor și surzilor unei națiuni oarbe și surde. Chestia cu... i-a iertat pe mineri și nu a depus plângere penală împotriva minerului ciomăgitor care urma să fie trimis în Instanță pentru tentativă de

torul în celula lui de condamnat pe viață.

Ehei, e al naibii de abil Marian Munteanu ăsta după un sfert de veac de la istoricele și istericele evenimente care au întors România la feudalismul mentalului colectiv în lunie 1990. Ascultându-l în postura de candidat, ai putea jura că și pe Iliescu l-a iertat, fiindcă a tot evitat referiri la bolșevicul

excepția „independentului” Mircea Sorin Oprescu, cel mai arogant șarlatan din ograda lui Ilici, care a spulberat, de fapt, șansele PSD-ului la alegerile pentru Primăria Generală pe oricine ar fi pus candidat: Gabriela Firea pierde din start din cauza lui Oprescu și a lui Pandeale al ei despre care se scot ca murăturile de la saramură potlogăriile din evidențele

parea societății civile prin Consiliul Civic la actul de decizie privind proiectele și prioritățile. Și, în fond, de ce nu ar fi Marian Munteanu vititorul Primar General? Pe șoroșitul Dan Nicușor îl va spulbera ca pe un pușor de găină de Crevedia (vorba lui Dan Puric...) în confruntarea directă. La aceste alegeri pentru capitală, bucureștenii vor avea de ales între pseudo-politiciană gălăgioasă și țâțoasă (nu am scris „țâțoasă”, ci „țâțoasă”) Gabriela Firea a lui Ponta-Năsase-Iliescu-Pandeale și doi băieți care vin (aparent) din societatea civilă.

Ai lui Băsescu aproape că nici nu contează. Ar conta întrucâtva doar dacă Băsescu însuși ar candida pentru Primar General, dar ar fi de decor, spre deliciul alegerilor, dar nu ar câștiga, fiind însuși conștient de acest lucru, de aceea nu se băgă, mulțumit doar să obțină câteva procente pentru Partidul Mișcarea Populară în vederea legislativelor din toamnă. Campania de presă, de partide și de servicii anti-Munteanu va conduce la efectul pervers de creștere a simpatiei pentru acest personaj scos de la naftalina istoriei anilor '90, exact ca efectul anti-Taxi după clipul „Despre smerenie”, care a condus la triplarea donatorilor pentru Catedrala Neamului. C-ăsa-i românul și - nu mai spun-, bucureșteanul...!

omor și că nu au avut nici o vină că l-a cotonogit și l-a bagat în comă, a pus capac așteptărilor inchișitorilor din studiourile TV, care se așteptau la recunoașterea dorinței de revanșă a fostului lider al Pieței Universității, victima incontestabilă a lui Ion Iliescu, pledând pentru iertăciune și smerenie (!) de parcă ar fi papa Ioan Paul care și-a iertat smerit atenta-

asasin moral, declarând că lasă în seama Justiției să se pronunțe, el, victima, fiind om bun, iertător, mântuitor precum Iisus...

Cert este că universitarul de la Universitate are șanse mari la Primăria Generală și că, întradevăr, a speriat ciurda politrucă Iliescobăsiștă & Co... Știindu-se că PSD și aliații au ratat de fiecare dată capitala, cu

DNA-ului și ale serviciilor.

Marian Munteanu, în postura de „independent” civic pacifist pe lista PNL are cele mai mari șanse. În vreme ce alții se bat ca zmeii cu paloșul politic, el câștigă prin canalizarea discursului pe principalele obiective (lozincare și aproape imposibil de realizat) care prind la fraierime: eradicarea hoției din Primăria Generală și partici-